

Karri Kokko

Varjofinlandia

poEsa

Varjofinlandia

Copyright © 2005 Karri Kokko
All rights reserved

Kansi: Karri Kokko

Layout: Jukka-Pekka Kervinen

Painopaikka: Helsinki

poEsia on Lasipalatsin Mediakeskus Oy:n Kirja kerrallaan -kustantamon ja Runoyhdistys Nihil Interitin runoteossarja, jonka nimikkeet julkaistaan myös verkossa:
<http://tuli-savu.nihil.fi>

Toimituskunta: Leevi Lehto (vastaava), Tuula Hökkä, Aki Salmela, Olli Sinivaara

ISBN 952-480-010-1
KL 83.2

poEsia

Karri Kokko

Varjofinlandia

poEsa

Kirja kerrallaan - Lasipalatsi - Helsinki

Pain sure brings the best out in people, doesn't it?

Bob Dylan

The fun's over. The picnic's over.

Go mad. Commit suicide. There will be nothing left

After you die or go mad,

But the calmness of poetry.

Jack Spicer

Tämä on nyt lopun alkua. Tuntuu kuin olisin elänyt viimeisen vuoden maanalaista varjoelämää hengittäen lyhyin hengähdyksin virtuaali-ilmaa, joka tappaa minulta ilon ja valon ja kaikki maanpäälliset keijut ja haltiat. Saatoin joutua niin paniikkiin, etten saanut pistoketta irti seinästä tärisevillä käsilläni. Suussa maistui kummalliselle sähkölle ja kallio tärisi. Istuin pihalla toimimattomassa autonromussa ja itkin. Ukonilman mentyä ohi nukuin koko yön levottomasti ja nihkeän hikisesti. Kamalinta oli yöllä. Ei mee hyvin, katsoin kaikki ohjelmat ja tyhjää jää. Mä haluan ulos täältä. Voi jos voisin nyt nukkua. Mutta en uskalla ottaa nukahtamislääkettä kaljan takia. Mä meen sohvalle kärsimään. Stressi vituttaa. Oli luonnollisesti vaikeaa nousta aamulla sängystä ylös kun unirytmä on mennyt totaalisen sekaisin. Eli sen psykiatrin pitäisi kirjoittaa lisää lomaa ja B-todistus just nyt heti, etten joudu tyhjän päälle. Ja sairaslomaa on heinäkuun puoliväliin. Aivot yrittävät selvittää, mitä varten minä menen A-klinikan psykiatrille torstaina. Yritän tässä puuhata jotain ja kohta mennä sohvalle torkkumaan. Uni jäi lyhyeksi. Samoin peseminen, nytkin on viime suihkussa käynnistä yli

viikko. Jos ne nyt muutenkaan niin ihania ovat, mutta mun mielen ne saa aina raiteiltaan ja pelkkä ulosmeno alkaa tuntua suurelta tehtävältä. Tämän sairauden kanssa eivät rahahuolet ole lainkaan yhteensopivia. Olen koko ajan kauhean raivon ja kiukun vallassa, se on ollut jo vuosia normaalitilani, että ärsyynnyn helposti, saan raivokohtauksia joita en hallitse ja lopulta jättäydyn yksin vetämään kamaa. Eihän tässä ole mitään tolkkua, jos tämä tällaiseksi menee. Olen hirveän surullinen ja lamaantunut. Kamaa tekee mieli, mutta en ole nyt repsahtanut, enkä aio. Pelaakohan työnantaja sellasta peliä, että odottaa mun murtuvan ja sanovan itseni irti? Perjantaina tuli nautittua alkoholia niin paljon, ettei enää tarvinnut muuta kuin toipua krapulasta koko loppuviikonlopun ajan. Juominen on oikeesti tylsää puuhaa, pari huippuu ritinää ja sitten turtaa tylsää. Olo oli epäviehättävä, tylsä ja lannistunut. Mä olen nykyään pahoillani aivan kaikesta. Kädet tärisivät ja piilouduin entistä syvemmälle lippalakkini alle. Mitä mä teen, mun on pakko saada suklaata, mutta tämän näköisenä en kyllä voi kauppaankaan mennä. Näytin lievästi sanottuna räjähtäneeltä. Tänään on ollut järjettömän

yksinäistä. Silmätulehdus on hieman liehtynyt, parantunee tässä muutaman päivän sisällä, toivoakseni. Vedin eilen pitkästä aikaa kännit. Olokin on ollut oksettava. Makaan vain sängyllä.

Väsyttää. Alavatsaakin vihloo vähän väliä. Olen voinut pahoin lääkekuurin vuoksi. Join siideriä siihen pisteeseen asti, että sitä alkoi tulla jo korvista ulos. Ja jos vaatteet on huonot, on olokin epävarma. Mä en omista siistejä vaatteita, ja ainoat mustat suorot housutkin istuvat huonosti. En voinut muuta kuin ynistä ja vetää peittoa paremmin päälleni. Perjantaina olin jo hyvin ahdistunut. Vähän kuin olisi lihaksissa tai hermoissa joku paska häiriö.

Tuntuu taas kuin kaverit ei välittäis ptkääkään. Muutenkin ollut vähän apea olo. Jos mun painajaiset oli lapsenakin näin kamalia, niin en ihmettele että miks aina aika ajoin pelkäsin nukkumaanmenoa. Näin viime yönä taas jotain ihan kipeetä unta. En saa mitään aikaan. Olen kovin, kovin väsynyt. Olen ollut huolissani ja peloissani, mutta en ole uskaltanut edes kirjoittaa siitä. Tuli vedettyä sellainen vanhan liiton tappokänni. Oon onnellinen, mutta masentunut. Tässä vaiheessa sitä kai vaan tajuaa, että ei se aina ole ulkoisista asioista kiinni, vaan joku

häiriö päässä. Miksi ei voida antaa nauttia elämästä, kun se kerrankin on kunnossa, vaan pitää pudota takaisin masennukseen? Ja se ahdistaa, se pelottaa. Nämä ovat täysin turhia päiviä, ainakin pilvisinä. Mikään ei ole hyvin, eikä mikään ole pysyvää. Nihkeän pakkomielleisen ja perverssin kammonsekaista on tuo yöelämäni. Räjähdysten etenemistä jäi vaan seuraamaan jonkinlaisella perverssillä mielenkiinnolla mikä oli läsnä tämänöisessäkin unessa ja sitä jopa toivoi lisää kammoa ja räjähdysten pysähtyminen unessa olisi itseasiassa ollut minulle, osallistujalle ja katsojalle, suuri pettymys. Toissayönä kyseessä oli avaruussukkula jossa tapahtui ydinräjähdys ja räjähdykset etenivät kokoajan valtavan aluksen toisiin osiin vaikka turvallisuussyistä radioaktiiviset ja saastuneet alueet suljettiin välittömästi. Sattui yliluonnollisia tajuamisia ja unen maailma oli paranoidinen ja ikävän nihkeän likainen ja pakkomielleinen. Pesin kauheasti mattoja pakkomielleisesti ja kaikkia muitakin räjäsyjä ja unessa oli sellainen kompulsiivinen ja neuroottinen tunnelma kaiken aikaa. Nukuin huonosti. Olen hyvin hyvin uupunut. Hämähäkit, jopa hämähäkkiajatukset, saavat minut

itkemään ja hyperventiloimaan. Mitä tuhlausta. Pää on myrkytyksen jäljiltä tyhjä ja hiuksetkin haisevat vanhalta viinalta. Toisin sanoen, krapulassa ollaan. Minua huimaa yksinolo. Se tarkoitti unessa ainoastaan sitä, että mitä enemmän tyttö muuttuisi minuksi, sitä vähemmän minä lakkaisin olemasta minä ja haihtuisin pois, unohduksiin. Tuntuu kuin minut olisi unohdettu tähän tyhjiin asuntoon elämään loputonta yksinäistä elämää. On väistämättömän sekava olo. Vaatteet sain sentään vedettyä ylleni, kun alkoi paleltaa. Mietti jo hakeutumista sairaalomalta, jopa lääkitystä. Työasiat painaa, suhde katkesi aiemmin keväällä, kaikki vaan tökkii. Meidän tulevaisuutemme vain katosi, ilman mitään selkeää syytä. Miten pieni ihminen voi olla niin rakastunut ja täynnä onnea ja yhtäkkiä viikon sisällä kaikki vain nykäistään pois? Ja toki tunnen syyllisyyttä myös tästä. Pinnan alla on niin paljon kaunaa ja vaiettuja asioita. Jos arkeen sisältyy vain epämääräistä kaverihengailua ja omatoimista touhuilua, käy huonosti: nukun päivät ja valvon yöt ja kohta en teekään yhtään mitään paitsi itkeskelen, se on todettu. Olen jo oppinut, että tarvitsen muiden asettamia suhteellisen säännöllisiä

aikatauluja pysyäkseni erossa masennuksesta: luentoja tai mitä tahansa työtä. Yleensä kaikki menee aivan mukavasti, nipistely taltutetaan parin Buranan avulla, mutta nyt kompastuin vihlaisuun ja myöhemmin konttasin portaat ylös sänkyyn vapisemaan. Edellisessä asunnossa en tainnut nähdä yhtä ainoaa ötökkää, en hämähäkkiä enkä mitään lentäviä kauhujia. Kunnan syömishäiriöisen tavoin myös mun aamiainen on purkkirivi keittiön pöydällä: masennuslääke, kilpirauhaslääke, antibiootti, monivitamiini, c-vitamiini, omega-3 kapselit, kalsiumit ja kromi. Nyt en tiedä mitä ajattelin. Suututtaa. Itkettää. Kiukuttaa. Harmittaa. Sattuu. Olen todella todella todella pettynyt. Minulle jäi tapaamisesta tosi paha mieli. En kirjoita asioita enää muistiin, enkä muista syödä enkä juoda. Jalat kramppasivat koko yön. Hikoiluttaa eikä saa hengitettyä raikasta ilmaa. Olen väsynyt ja uupunut. Tänään tunnen itseni jotenkin vanhaksi. Tuntui, että kaikki haluavat eri asioita eikä mikään mene harmonisesti. Aamulla herätessä väsytti. Minä en vain osaa. Välillä jään miettimään miksi en oikeasti vain lähtisi pois. Ahdistuksen ilmaannuttua se vain kasvaa ja kasvaa kunnes olen takaisin

kotona. Ahdistus ilmaantui hyvin pian heräämisen jälkeen.

Minulla ei ole juuri nyt mitään, minkä avulla kerta kaikkiaan voisin kääntää itseni pois päältä, ja kasata itseni. Olen mitätön.

Minulla ei ole ihmisarvoa. Minä olen vain jotain, joka on olemassa. Samat paskat ihmiset, jotka eivät välitä minusta. Sama elämä, kun nousen sängystä ylös. Samat ongelmat ja samat ihmiset. Tämä päivä on ollut hajottava. Ei, nyt ei ollut mitään lohtua annettavana eikä mitään lohtua saatavana, ei mitään. Yö saisi tulla, viimeinen, kylmä, musta, yksinäinen yö, joka tekisi lopun kaikesta. Olen niin väsynyt, epänormaali ja itseks, ajatukseni pyörivät onnetonta kehäänsä. Vittu, mikä paska maailma! Tahdon työntää pään vesiämpäriin ja pitää sitä siellä, kunnes se on pakko nostaa ylös ja kiskaista henkeä sisään taas varmana siitä, että haluaa elää. Tekee mieli kirkua. Kaikki menee pieleen. Näin aurinkoisena päivänä ei pitäisi olla näin ahdistunut.

Olen kaivannut oksentamista jo muutaman päivän ajan. Jos kehoni kärsiikin näännyttämisestä niin mieleni kärsii vielä pahemmin syömisestä. Haluaisin oksentaa. Peiliin ei kestä katsoa ja vaakaa ei voi mennä lähellekään. Näytän aivan hirveältä ja

kovan työn tulokset katoavat rasvakerroksen alle äidin syöttäessä minua. Olen lihonut kaksi kiloa ja nyt on tullut kaikki mahdolliset sietokyvyn rajat vastaan. Olen aivan valtava, ja myös valtavan ahdistunut. Sitten elämässä sattuu kuitenkin aina ikäviä juttuja jotka pakosti vaikuttavat ihmiseen joka saa traumoja jo parvekkeelle menosta. On hyvin raskasta järkyttyä koko ajan kaikesta. Inhottaa just tällaisessa väsyneessä olossa kun ei jaksa siivota. Sitten ennen pitkää unettomuuteen kyllästyy ja ajattelee että juo viiniä niin ainakin nukkuu. Luulen että pahin unettomuus menisi kyllä parissa viikossa ohi kun sen ajan jaksaisi.

Toissayönä en nukkunut pisaraakaan vaikka otin kahdet eri unilääkkeet – ensin stilnoctit ja sitten tenoxit. Nyt meni kaunis kesäpäivä hukkaan. Ainoa mikä iskee vierotusoireena on toi saatanallinen unettomuus. Nyt on tylsä olo kun join eilen viiniä ja sain siitä tällaisen hitaan, ällön jälkiolon kuten toisinaan. Joskus ei vaan leikkaa. Nyt olen kyllä turhan väsynyt, kiitos kysymästä. Äkkiähän tämä masennus lähtisi, jos ei olisi kirjoittamispakkoa, mi estää kirjoittamasta. Kuulin niiskutusta aamuyöstä. Tunnelma oli kaoottinen, epätodellinen, sanalla sanoen painajaismainen.

Keskellä elämäni joutavaa roinaa, kaukana läheisistä, kaukana kaikesta. Yllättäen sain tiedon, että minut oli vahingossa myrkytetty, olin syönyt jotain joka olisi pitänyt jättää syömättä. Minua hävetti, mutta tuo tunne on alkanut laantua vuosien louhiessa. Istuin nurkkapöydässä silmät vedessä niin kauan, etten enää muistanut yksiselitteistä syytä. Sitten päädyin itkemään kahvilassa omaa herkkyyttäni. Kohta menen nukkumaan, ja herään vasta ylihuomenna. Että ne repivät tikitkin viime vuoden haavoista. Olo on edelleen täydellisen epäselvä, tyhjä ja tietämätön, mutta päivän niskakipu, päänsärky, vasemman lonkan ja polven kolotus, väsymys, hajatajuisuus ja epämääräinen vatsakipu hellittivät. En tunne mitään, kun ei ole ketään kelle puhua. Vain pettymystä itseeni. Eikä minussa ole edes raivoa. Käsiäni en likaisi lyömällä. En sääli heitä, vaan mieleni tekisi sylkäistä heidän päällensä. Luulen, että köpsähdän tästä pikkuhiljaa petiin, olo on kauhea. Kauhea päänsärky ja pahoinvointi, johtuukohan sen Concertan loppumisesta. Elämä on julmaa. Näinhän siinä käy, että kun paahtaa viikkokaupalla lepäämättä kunnolla, tuntee yhtenä iltana epätavallisen raskauden

jäsenissään ja herää aamulla kurkku karheana ja keho särkevänä. Parempi sekin kuin raivo, jota en pysty hallitsemaan millään tavoin. En ole onnellinen toisten menetyksistä enkä siitä, ettei maailma todennäköisesti pelastu. En ole onnellinen, kun isäni juo liikaa ja äitini käyttäytyy muuten vain sekavasti. En ole onnellinen, jos näen auton alle jääneen oravan. En voi olla onnellinen useinkaan, kun katson uutisia. Hartiatkin ovat kipeät. Sisälmykset ovat krampanneet mielensä mukaan ja kivun takia koko muu kroppa seuraa niitä. Seuraavana päivänä tuntuu kuin olisi ollut tappelussa; koko kropan lihakset ovat kipeät. Pahimmillaan kipu menee läpi selkään ja on niin kova, että hengittäminen on hankalaa ja käveleminen mahdotonta. Vihaan elämääni. Vihaan sitä ettei mikään mene kuten minä tahtoisin. Vihaan kuivia käsiä. Vihaan selkäkipua joka kestää monta päivää eikä siihen auta edes särkylääkkeet. Vihaan kun muut tuntuvat kontrolloivan minun elämää ja tietävän mikä minulle on parasta. Silloin oli harmaata ja sateista, sellaista oli eilen ja tänäänkin siltä näyttää. Melkein itkettää. Nyt voisin taas sammua. Oli pakko saada nikotiinipurkkaa. Haluaa vaan valittaa kaikesta turhasta ja

epäolennaisesta, eikä päässä liiku yhtäkään järkevää tai hyvää ajatusta. Kohta saan varmaan jonkun jatkuvan jännityspäänsäryn tämän takia. Saisinkohan sairaslomaa surun takia? Pelkään vastata puhelimeen, koska en tiedä mitä suustani tulee, kun sen avaam. Mä olen hirveän ahdistunut ja vatsaan koskee. Mä olen huono ihminen. Jaksan keskittyä yhteen asiaan kerrallaan ehkä vartin. Mä olen liian levoton. Ärsyttää niin paljon olla tällainen ääliö! Nyt minua syyhyttää hieman joka puolelta. Peilistä peilaillessani huomasin useita eri verinaarmuja pitkin ja poikin selkää. Aamulla herätessäni tunsin kipua selässä. En tykkää. Ihan hirvee päivä, kuten aina. Päähän koskee, olen virkeä kuin kolmen viikon valvomisen jälkeen ja kaikki mainiot suunnitelmatkin ovat menneet ihan selälleen. Todella ahdistava tunne. Näin tänäkin yönä pahaa unta. Ikävä sinua kulta. Ei auta kyyneleet, ei huuto. Suhteellisen surkea olo. Jossain on jotain vikana, kun annan pompotella itseäni noin, kohdella näin. Olen epäonnistunut jossain, koska en kerta kaikkiaan osaa tehdä itseäni onnelliseksi. Olen ollut aivan, aivan liikaa yksin, enkä jaksaisi enää tippaakaan. Olen vain aika väsynyt, ja liikaa kaikkea suurta on

tapahtunut. Olen lomalla ja tylsä. Olen itkenyt kahden kuukauden aikana enemmän kuin koko vuonna. Pään kääntäminen on raskasta työtä. Kurkku on nyt turtunut. Tämähkö se sitten on se kesäflunssa? Käytännössä pilvet enteilevät sadetta, ja oikean jalan ukkovarvas viilentää vierustovereitaan. On aina jotenkin lopullisen harmaata, ja aurinko on loukkaantunut juuri minulle. Kaikki on niin raskasta. Vähän tylsää. Se sai minut hieman pois tolaltani. Askareiden suorittaminen vaikeutuu, ja kaikki painaa kahdeksansataa kiloa keskimäärin. Kooman voi laukaista vaikka ateria tai ylipäättään oleminen. Sitä tulee miettineensä sanomiaan asioita vasta kahdeksan minuutin päästä, ja keskittymiskyky on miinus kolme. Pienten rutiinien rikkominen ja elinpiirin varioiminen tuovat vaihtelua ja poistavat jatkuvaa koomaa, jonka syyt lienevät pimennossa. Minun ei pidä liikehtiä, sillä siitä seuraa maailman suistuminen radaltaan. Se näytti taianomaiselta ja vihlaishi melko kipeästi. Raajojen ääripäät jäähtyvät. Kädet tuntuvat nuhakylmiltä, kankeilta. Hiertää kuuloluita. Alkaa mennä hermo. Yritän pitää suuta vähän jotenkin ilmavana ja välttää nieleskelyä, sillä se vihlaisee. Onneksi on särkylääkettä.

Mutta on tämä vieläkin aika rankkaa. Niin turha päivä elämässäni kun vaan voi. Kipeänä jaksaminen on vähissä. Huominen on tuskallinen päivä. Oikeasti todella pelottavaa. Otin eilen puolivahingossa aimo harppauksen kohti taloudellista tuhoa ja velkavankeutta. Olen uuvuksissa. Valutin muutaman kyneleen koska oloni oli todella surkea. Olo on väsynyt ja hirveät allergiset oireet turvottaneet silmät palloiksi joista valuu nestettä. Lonkkaa särkee. Onnistuin nukkumaan taas sellaisessa asennossa, joka saa niskan ja pään kirkumaan tuskaa. Krapula on, päähän ei juurikaan koske, mutta suuta kuivaa. Nyt mun elämä tuntuu juuri siltä kuin joisi kylmää kahvia. Olo on tuskaisa. Yhtäkkiä suu on täynnä irtonaisia hampaita, joita syljen yksi kerrallaan kämmenelle. Polvi on edelleen kipeä. Tää on ihan kauhea tää addiktio. Selkä ja niska on hieman pipi ja jos pitää jotain tehdä, sattuu silmään. Kaikki muu on tällä hetkellä vitusta. Voisipa joskus nukkua kunnolla. Miksi mä en voisi olla joku muu? Naamasta pursuaa ulos rasvaisia näppyjä. Olen niin ahdistunut itsestäni. Ahdistavaa. Kaikkea liikaa. Olen liian täynnä, on liian kuuma, hiukset on liian likaiset. Olen ahdistunut. Elämä kuluu, enkä mä pysy vauhdissa

mukana. Aika menee hukkaan! Mun elämä menee hukkaan!

Elämä menee taas siihen, että valvon kaikki yöt ja nukun pitkään päivällä. Pelkään, että menen entistä huonompaan kuntoon ollessani vain kotona. En todellakaan ole terve, niin terve ainakaan, ettenkö tarvitsisi hoitoa. Tämä bulimia rikkoo elimistöäni, mutta en siltikään osaa lopettaa. Ruokatorvessa tuntuu omituista polttelua. Olen myös saanut viisaudenhampaani ärtymään ja ilmeisesti ainakin yhden havaittavan reiän hampaaseeni. Pelkään, että tämän olen saanut oksentelullani aikaan. Se ei ole kurkkukipua, vaan kipua leukaluiden ja kaulan tuntumassa. Yritän vältellä oman kuvajaiseni näkemistä. Ja näin perjantain kunniaksi vielä migreeniäkin tekee. Eli koko elämäni oli mennyt sekaisin. Illalla olin hetken yksin kotona, ja oli kauheeta. Miten minusta tuntuu, että kaikki puhe, joka suustani tulee, on jotenkin tilanteeseen sopimatonta? Hän puhui suljetusta osastosta kuin se olisi aina ollut osa elämää. Mä olen kuin elävä kuollut ja mua väsyttää. Yöllä muuten ajatukset tuntuu siltä kuin joku huutais rumia sanoja ihan korvan vieressä. Päivät mä olen liian väsynyt ajattelemaan tai tekemään mitään ja yöt mä pyörin

sängyssä hiestä märkänä ja ajattelen ja ajattelen ja ajattelen.

Sillon kun mä en pysty nukkumaan, asiat on aika huonosti. Mä en oo nukkunut viikkoon. Mä en pysty nukkumaan. Auta. Paljon on elämässä murheita. Heräsin hikisenä ahdistaviin uniin. Jouduin eilen miettimään liikaa, liikaa, liikaa ja tulin levottomaksi. Että voi olla vaikeaa. Lievää alakuloa. Väsyttää ihan tuskaisesti. Onpa voipunut olo. Itkun kanssa nousin sitten kun nousin. Mutta monena aamuna tuntui turhalta nousta ylös. Yhtäkkiä mulla ei ollut perhettä, ei työtä, eikä tietoa toimeentulosta. Ei vaan pysty. Että vois edes joskus sulkea päänsä ja olla vaan, aivokuollut. Mä ajattelen niin paljon että mun pää kohta halkeaa. Musta tuntuu että mä tiedän että musta tulee kohta hullu. Vihasin teinejä jo silloin kun itse olin sellainen. Kirjoittelen ihan lääkkeeksi.

Melkein kaikki haikeus johtuu nyt siitä. Olisi varmaan ymmärrettävä, että olen ihan järjettömän väsynyt. Surettua pienet asiat, pienet ihmiset ja pienet surut. Aamu jo vähän lupaili alakuloa. Yleensä kukaan ei huomaa minua. Sormia paleltaa. Jotenkin täysin epätodellinen olo. Ei ollenkaan kivaa. Tunnen itseni sairaaksi. Päässäni on outoja juttuja. Milloin elämästä tuli

näin vaikeaa? Vihaan itseäni. Yöllä näin unta että yritin oksentaa syötyäni, siinä onnistumatta. Tarvitsen apua. Tämä vihaisuus johtuu surusta. Pinnani on sietänyt niin paljon kiristämistä viimeisen neljän vuoden aikana että oli vain ajan kysymys milloin se napsahtaa poikki. Olen hävennyt kirjoittamista niin kauan kuin muistan. Painajaisistani pahimpia ovat ne, joissa kammo ei tunnu suoraan, vaan odottaa mieltä hiertävänä vaiettuna tietona, että olen sopeutunut johonkin, johon ei enää koskaan pitänyt sopeutua. Ikävä perhettäkin. Äh, on niin harmaata. Ei niin millään jaksaisi. Väsyttää ihan pirusti eikä energiaa ole yhtään. Tämä ei ole enää kivaa. Sydäntäni särkee nyt. Samalla kuitenkin on hiukan haikea olo. Mutta toisaalta eihän itseään voi suojata aivan täysin ja käyttää koko elämänsä maaten sängyssä Dostojevskia lukien ja nukkuen jos ei muusta syystä niin siitä että rahat luultavasti loppuu jossain vaiheessa ja saa makuuhaavoja. Olisin laituskamaa sen jälkeen. Ihmisillä ei ole taipumusta kokea asioita samalla tavoin kuin minulla ja siksi minua ei ymmärretä. Arvet olen peitellyt, vaikka eiväthän ne tietysti peity. Akneni ei ole vielä parantunut, ja jos vaikka

olisikin, arpikokoelmassani riittäisi suremista. Seison peilin edessä näyttäen paskalta. Mikään ei tunnu oikealta. Jos tulee vielä takapakkia niin lupaan tilata ajan yksityiseltä psykiatrilta maksoi mitä maksoi. Olen ollut liikaa kämpässäni ja juonut liikaa ja syönyt liian vähän. Taitaa olla elämä umpikujassa. Tässä yritän hengittää. Olen rangaistukseni ansainnut. Ei tule mitään mistään. Kai valvon tämänkin yön. Älkää minulta kysykö, sillä minä en tiedä. Kihisen raivosta. Tilalle ryöpsähtää äkkiarvaamatta suru ja tietoisuus siitä, että ei se elämä elämättä tule eletyksi. Niinpä vihaisena olemisen jatkaminen tuntuu hieman luonnottomalta. Purin hormoniperäistä vihaani polkemalla vimmatusti kaupungin katuja. Paha virhe taas kerran. Sen verran tuskaista on ollut kuitenkin, että en ihan helpolla päästä samanlaista riippuvaisuutta muodostumaan. Eilen pystyi vielä pinnistelemaan, mutta tänään on ollut pakko antaa jomotukselle valta. Toista päivää jo ihan julmettu päänsärky. Ajatus on kuitenkin sietämätön. Olen väsynyt, kyllästynyt ja haluaisin alkaa elää. Olin varmaan alkoholisti, jos en pelkäisi lihomista niin hysteerisesti. Olin ajamassa aamuseitsemältä terapiaan, kun terapeuttini soitti

nukkuneensa pommiin. Viimeiset pari kuukautta ovat olleet raskaita. Menen ihan voimattomaksi ja nukun koko päivän. En kuitenkaan usko näillä voimilla jaksavani. Annettuani itselleni luvan jäädä kotiin huomaan olevani paljon kipeämpi kuin luulinkaan. Miksi musta on tullut vanha ja masentunut? Minne helvettiin katosi se energinen ja eloisan hauska tyyppi, joka joskus muistan olleeni? Nyt hento surumielisyys ja valtava väsymys. Huono kämppä. Minulla on lievästi sanottuna tylsää. Televisiosta ei tule mitään. Aamulla on niska kipeä. Itseinho kasvaa. Ajatukset seilaavat sekavina. Mikään ei huvita eikä mikään kiinnosta. Tänään ei tunnu nousevan hymy huulille millään. Ei, en ole terve. Ahdistaa niin, että hampaat on puuduksissa. Minusta päiväsaaran sohvalle istuminen ja vielä masentuneempien tuijottelu ei ole järkevää tekemistä. Ei kukaan pahasta masennuksesta pillereillä parane. Ja mitä vikaa lääkkeissäni nyt on? Päähän koskee, olen ajatellut liikaa, itkenyt liikaa sekä ollut ihan liian ärtynyt. Toisinaan olen aika uupunut mokomaan ponnisteluun. En ole tehnyt sitä, mikä olisi luontevinta, eli pelkkä vetelehdintä ja seksi ja runoilu, koska

pelkään helvetisti, että silloin musta tulisi ihan tylsä ja yksisilmäinen. Tänään on taas näitä päiviä. Matkustaminen on rasittavaa puuhaa, hikistä ja tuntuu niin turhalta. Neljän perättäisen työpäivän jälkeen olo on täysin pakastekuivattu. Aivan kauhean uupunut. Luulen että sittenkin kuolen. Ja koska olen huonolla tuulella, en tiedä mitä mieltä olen. Mielessä pyöriivät kaikki surulliset satuttavat tapahtumat lapsuudesta tähän päivään. Olen normaali ihminen ellen vieläkin huonompi nauttimaan nykyhetkestä tulevaisuutta murehtimatta. Olin tuskainen ja ahdistunut siitä, ettei elämässäni ollut mitään valmista, ei edes suunnitelmia, selkeää suuntaa tulevaisuudelle. Pitäisi mennä lääkäriin, tätä on jo liian usein. Olo ei parane, päinvastoin. Alakuloisia päiviä. Alakuloon yhdistyy fyysinen pahoinvointi, makea ei tee hyvää alkavalle migreenille. Mutta se pahentaa masennusta. Mutta juttu on siinä että se auttaa älyttömän hyvin ahdistukseen. On ihme ettei aikuinen ihminen opi että tuo viinan kanssa läträäminen vaan pahentaa mielialaa. Olen satuttanut itseni. Väsyttää: itkisin ja katoaisin ja kulkisin yksin piiloon, vaikka en mitään tunnekaan. I just lost the battle

with the sick monster. Olen jo laihtunut viisi kiloa vain koska minua itkettää enkä voi syödä. En tiedä miten toipua tai mitä tehdä. En tiedä mikä koodi tälle sairaudelle on. Minun perusongelmani on että olen sydänjuuriani myöten loukkaantunut. Olen hyvin uupunut varsinkin kun mentaaliset mielikuvani päätyvät koko ajan sairausvuoteeni tai kuolinvuoteeni ääreen. Näillä kivillä on laitettu tie loppuunpalamisen vuorille, ja se on yksinäinen tie, se. Se on raskasta kun olen niin täynnä vihaa. Vaikka kello on vasta puoli kolme, olen tänään ehtinyt ahdistua jo monesta asiasta. Heräilin todella ikäviin sydämentykytyksiin neljän aikaan aamuyöllä. Pitäisiköhän taas raahautua lääkärille? Olen juonut aivan liikaa kahvia ja polttanut aivan liikaa tupakkaa. Kammottavia tuskia jouduin kärsimään tajutessani naisen. Olen terve kuin pukki vaikka usein toivon sairastelevani enemmän kun se vähentää masennusta ja ahdistusta. Inho, välinpitämättömyys, huono kohtelu ja pelko ovat kiehtovia. Vähemmän minä ei voi olla kovin huono. Jotain kamalinta huomata, että joku pitää minusta. Katsoin viikonlopun valokuvia, ne, jotka uskalsin. Olen vain väärässä paikassa ja

väärään suuntaan matkalla, matkalla yleensäkin. Voin nykyään aina pahoin, mutten usko syyn olevan fyysinen. Uusien lääkkeitten alla valvon ja voin pahoin. Ihan kamalan pelottava ajatus. Illalla oli aika kauhea olo. Jouduin taas ottamaan särkylääkkeen tai jonkun sellaisen. En tahdo mennä nukkumaan, koska en jaksata kaikkea uudelleen huomenna enkä sitä seuraavanakaan päivänä. Olen kateellinen ihmiselle, jolla on suhde aluillaan ja elämä ihanaa. Olen yksinäinen ja ikävöin. Kierre on uhkaavasti aluillaan. Nyt paniikki on kyllä jälleen hiljalleen palaamassa. Auttaisiko viilto käteen? Missä olen minä? Missä on elämäni? En halua olla tunnevammainen ruumis, joka kävelee ryhdittömästi ja huokailee katsoessaan ikkunasta avautuvaa maisemaa. Saisipa tunteita ostaa lähikaupasta, voisin maksaa siitä jopa ylihintaa. Haluaisin tuntea eläväni. Haluaisin olla elossa. Keskiviikkona olisi tarkoitus varata aika psykiatrilta, mutta riippuu siitä, pääsenkö ihmisten aikaan ylös sängystä. Oikein ärsyttää olla kaupunkilainen nyt. En viihdy siellä yhtään, haluaisin koko ajan vain pois. Olo oli kyllä kurja enkä taida enää ikinä suostua moiseen. Se oli jokseenkin masentava uni. Ehkä sen

huomaa nyt enemmän kuin koskaan, sillä kaipaus on jo lähes sietämätöntä. Katson vahingossa ihmisiä silmiin kadulla ja siitä voi seurata jotakin ikävää. Musta: varjot, turvallisuus, suru, murhe, kauneus, pimeys. Vihaan sitä kun ihmiset sanovat minua kauniiksi. Olen vakavasti alkanut miettiä, voinko olla koskaan tässä maassa onnellinen. Yritän olla aikaansaapa, mutta nyt on taas masentanut niin, että mietin, pitäisikö turvautua lääkärin reseptilääkkeisiin. Olen nyt aivan nuutunut. Eli on tosi paha mieli, huono tuuli ja siipi maassa. Vihaan tyhmiä ihmisiä ja huomaaan koko ajan olevani juuri sellainen. Teen kaiken väärin, aivan päin mäntyä koko ajan. Nyt en osaa enää mitään mitenkään. Minä olen isoiso solmu, joka ei aukene, vaikka mistä kohdasta kiskoisi. Pääsenköhän koskaan eroon ihmeellisistä pelkotiloistani. Elän tapahtumasta toiseen ja odotan edellisen alkaessa jo seuraavaa, enkä tiedä mitä sillä oikein tavoittelen. Välillä on ollut hieman heikko olo, mutta mitään pyörtymisen tunnetta en ole ollut vielä lähelläkään. Pelottaa ehkä. Vedin päästäni turhan monta hiusta. Lopulta, kauhean jännityksen lauettua mies tuli laihtuneitten kissojeni kanssa seinän sisältä.

Liian kauan tämä hirmuvalta onkin kestänyt. Ongelma on todellinen ja käsinkosketeltava. Tällä hetkellä en tunnu kuuluvani mihinkään. Nyt on pakko ottaa särkylääkettä. Jomottaa silleen ärsyttävästi tosta otsan kohdalta, silmien välistä. Sekavaa on kaikki. Mikään ei ole hyvin. Sunnuntaina olin halju ihmisen irvikuva, harmaa ja kalpea ja pahoinvoiva. Tuntuu todella kurjalta, vaikka tapahtuneesta on jo pari päivää. Lyhyitä, turhia päiviä. Koetan kovasti keksiä jotain vielä kauheampaa, mutten keksi. Nyt vielä harmaa ja sateinen ilma tekee oloa kurjemmaksi. Ei hätää, ei ainakaan vielä. On vaikeaa, kun minun onnistumisenelämykseni tuottavat hänelle surua. Olen pettynyt ja suruinen. Olen aina pitänyt itseäni harvinaisen vastenmielisen ja kummallisen näköisenä. Olen kauhusta jäykkänä. Helvetti kun kaikki kaatuu taas päälle. Jollain tavalla pitäisi jaksaa vielä tämä viikko. Nyt alkaa keho huomauttaa ettei enää jaksaisi. Luulen, että olen löytämässä jaksamiskynnykseni. Surut eivät katoa. Sekopää, soimaan itseäni. Mutta jumalaa koneesta ei tullut paikalle, kuten ei nytkään tule. Joinain päivinä tajuan vasta, että tämä ei onnistu, minut on edelleen vangittu tänne, tähän kehoon

ja kieleen. On niitä päiviä, kun toivon, että silloin kerran olisin onnistunut tappamaan itseni. Koetan olla välittämättä siitä, että itken. Koetan listata kaiken, missä olen onnistunut, mutta lista on pelottavan pieni asetettavaksi vasten kaikkea sitä, missä olen epäonnistunut. Koetan rauhoittua, tehdä inventaaria elämästäni, mutta mitä pidemmälle menen, sitä enemmän itkettää. Miksi helvetissä ylipäänsä aloin itkeä? Omalaatuista mielialan heittelemistä koko päivä. Otin kuitenkin pari rauhoittavaa ja unet jatkuu. Lisäksi tuo vasemman käsivarren mustelma on valtava, kipeä, eikä osoita paranemisen merkkejä. Olin lamaantuneen ahdistunut ja minusta tuntui että hikoilen likaisempaa hikeä kuin yleensä sekä että hyppään ikkunasta lähipäivinä ellei olo helpotu. Heräsin siihen ja mietin tarvinko psyykkistä tai fyysistä apua. Vi lekte "finn fem fel", du fann dem alla i mig, och även många fler. Kammottava uni, todella ahdistava. Poden kauheaa syyllisyyttä, etten ole kirjoittanut enempää ja paremmin, koska nyt se aika elämästäni on ohi. Olen vihainen ja itken, surullinen ja itken, helpottunut ja itken, sekaisin ja itken. Olo on tyhjä. Hengittäminen on vaikeaa. Se

tuntuu omituiselta, aivan kuin joku olisi työntänyt kurkkuuni ilmapallon ja puhaltanut siihen. Kauhu kuristaa jo jossain tuolla nielun kohdalla. En vain jaksaisi. Käyn kokoajan sisäisesti ylikierroksilla. Yöunissa on taas ollut sellaista levottomuutta, että on kumma jos ei joku tauti iske kohta. Omat murheet tuntuivat tänään suuremmilta kuin toisten. En ole tahallani tällainen. Elämä vaikuttaa kovin vaaralliselta. En enää uskaltanut sanoa mistään mitään. Puhun jo itsekseni Turun murteella. No, kenties mun pitäis vihdoin ja viimein oppia elämään painajaisten kanssa. Nyt vituttaa ja väsyttää, joten painun nukkumaan. En saa krapulapäivänä mitään aikaan. Eksyin eilen viinamäelle lähes tulkoon selälleni makaamaan ja nyt on paha maku suussa. Tänään olenkin sitten ollut taas maailman tehottomin ja turhin ihminen. Olen pökertyä. Yhden tai kaksi päivää ehkä jaksaa, mutta viikko tuntuu jo turhan raskaalta. Aamu valkeni, ja minä istuin haamun harmaana päivystävän apteekin portailta odottamassa, että se aukeaisi. Krapula taas kerran. En ymmärtänyt sanaakaan, mitä ihmiset puhuivat, ostin, ostin, ostin ja sydän kahtasataa lyöden kiertelin kaupasta toiseen kasvavan ostohimon vallassa.

Yksinäisyyttäkin olen alkanut potea. Meni järki. Antakaa mun elää! Ehkä voin oppia hyväksymään sen, että teen virheitä, eikä minun tarvitsisi pilata päivääni häpeämällä koko ajan. Kun ei saa unta, niin ei saa unta. Mutta kovasti yritän täällä jaksaa vaikka juuri nyt se on todella vaikeaa. Olenkohan edes olemassa?

Olenko minä tosiaan näin toivottoman typerä? Hyväksikäytetyn olo on pieni ja kurttuinen. Pääsisinpä pois tästä olostani enkä kärsisi enää. En pääse niitä pakoon ja aina kun vanha hiipuu jonnekin pimeyteen uusi välähtää säikäyttäen niin, että sydämeni pompahtaa ja tuntuu mahdottomalta elää. Viime yön olen vain pyörinyt sängyssä hikoillen ja katsellen kuolleiden ihmisten kasvoja aina kun suljen silmäni. Tuntuu kuin olisin puristuskoneessa joka samalla työntelee pieniä neuroloji ihoni läpi kaikkiin mahdollisiin kipupisteisiin kiduttaen hiljaa hengiltä.

Pelottaa enemmän kuin koskaan ennen. Okei myönnetään, olen heikko luonne. Olen yksinäinen tässä kaupungissa, ja se tekee olon tukalaksi. Saa nähdä miten mä jaksan. Tai sitten tämä on maailmanlopun enteitä. Jalat lähtivät sillai kivasti alta. Pillahdan kohta itkuun kun näen itseni peilistä. En näytä enää edes melkein

normaalipainoiselta. Minulla on asiat aina niin huonosti tai tekee mieli tupakkaa, enkä minä voi pitää hyppysiäni herkuista erossa. Huomenna ei ehkä sittenkään jaksa nousta ennen yhdeksää, koska olen vitun saamaton väty. Anteeksi että olen tällainen. Mun ei pitäisi katsoa peiliin. En jaksa tätä, en jaksa, en jaksa, en jaksa. Ihan sairasta. Olen niin väsynyt, että voisin nukkua vuorokauden ympäri! Ei oikein jaksaisi siivota ja laittaa tavaroita paikoilleen. En vielä tiedä, että painajaiset repivät minua koko seuraavan yön. Pään sisällä hämärtää aiemmin kuin ulkona. Olo on epäselvempi kuin sen soisi olevan. Tämä saamattomuus saattaa kyllä olla nestehukkaa. Olen lamaavan syyllisyyden kourissa ja ajattelin etten kerro sitä ylpeyteni vuoksi mutta kerron nyt kuitenkin. Ei mahda mitään – kauhean paha mieli. Osaapa väsyttää, mutta parempi näin. Mutta mikään ei saanut ahdistusta katoamaan. En hallitse itseäni ja selkeinä hetkinä kauhistan itseäni enkä ymmärrä mikä mulla on. Olen ajatellut elämäni synkimmät ja pelottavimmat ajatukset tänä keväänä. Surumielellä, jonka kanssa olen liuskellut käsikynkkää viime ajat, ajattelin että jos elämäni menee niin? Ei tunteita, ei mitään, lyhyt tapaaminen ilman

mitään. Levottomuutta ja kuoleman pelkoa se tietenkin tuo mieleen. Pelokas kurkkii pimeydestään, eikä uskalla sytyttää valoja. Kaikki velloo holtittomasti ja jokseenkin sattumanvaraisesti tapahtumien virrassa. Se psykosomaattinen kuumetauti on tarttunut tänne päin ja minulla on kipeä mustelma. Olipa ikävä juttu. Minun pitäisi lakata väheksymästä itseäni. Spy, spy, spy, jag vill bara spy. Enpä ole pitkään aikaan tajunnut yhtä hyvin kuinka vähän oikeaa elämää meillä kaikilla on. Mutta tänään mulla onkin järki ollut ihan kadoksissa. Mulla ei varmaan ole minkäänlaisia mahdollisuuksia selvitä tässä maailmassa. Tuntuu siltä, että olisin ottanut yliannostuksen lääkkeitä tai jotain, mutta kun en ole. Tältäkö tuntuu tulla kunnolla hulluksi? Liian kuuma, kädet tärisee, jaloissa on outoa vapinaa. Todella kummallinen olo. Huuhtoutuisin pois, allt är bara lögn. En kyllä tiedä mitä siitä tulee, olen niin pahasti addiktoitunut, mutta yritän nyt kumminkin. Nyt pelkääminen ei alkanut viikkoa aikaisemmin niin kuin yleensä. Lamaannuttaa ja kädet ja jalat tuntuvat kummallisilta, puhe takeltelee. Menin aineesta aivan tokkuraiseksi ja velttomieliseksi. Pinnani tuli täyteen. Tällä

hetkellä tuntuu totaalisesti olevan puhti pois. Ajatus siitä että eläisin tällä tavalla loppuelämäni on musertava. Itkuun purskahtaminen on nyt vain Askeleen päässä koko ajan ja teen kovasti töitä hillitäkseni itseni. Olen tuntenut häpeää niin monesta asiasta, etten halua edes laskea. Harmitti kyllä. En halua olla näin. Kaikki on nollassa. Kaikki tuntuu niin kaukaiselta, hidastetulta, loputtomalta. Taidan sitä paitsi olla tulossa kipeäksi. Selkäsäryt ja mielenterveysongelmat mulla on jo. Krapula, mikä ihana tunne. Psykykinen puoli onkin sitten eri juttu. Mikään ei kannata, siltä nyt tuntuu. Tätä päivää ei kyllä pelasta enää mikään. Rahanmeno hävettää. Olen taas puhunut senkin vähän liikaa, minkä olen puhunut. Bentsot on lopussa, vieroitusoireet kovat. Minä en koskaan ole ollut täällä kotonani. Minun pitäisi tyytyä mihin tahansa riepuihin ja piiloutua luoliin. Nielin heti yhden lääkkeen ja istuin odottamaan sen vaikutusta kävelykadun penkin vesilätäkköön, mikä ei taaskaan paljon haitannut. Saatoin olla ainut, joka itki. Vähän levoton olo. Ennen olin tyytyväinen ulkomuotooni, mutta nyt sitä aikaa on vaikea enää muistaa. Huomasin oman riittämättömyyteni. Kipu on kivaa. Luulen että

näin painajaisia. Olen syvästi kärsinyt yksilö jonka kärsimys on jalostanut taipuvaiseksi aivan tiettyyn kyynisyyden lajiin. Miten sitä voikin tuntea itsensä huonoksi. Haluaisin kadota. Tuntuu kuin loma olisi jo ohi vaikkei se ole vielä edes alkanut. Kautta vuohenparran on jalat hieman kipeät. Sitten tunne menee ohitse ja kaikki on taas niin kuin ennen. Minä vihaan kesää. Eilen mä otin pitkästä aikaa unipillerin. Kuinka kyllästynyt ja väsynyt tähän kaikkeen voikaan olla. Ei ole epäilystäkään siitä, ettenkö inhoaisi itseäni aina välillä, joskus enemmän ja joskus vieläkin enemmän. Miten voi ihminen pelätä jotain paperinippua näin hysteerisesti! Happi loppuu, pyörryttää, silmät vuotaa ja oksettaa. Tiskata on kai pakko, koska keittiössä haisee. Takalukko jatkuu yhä, en saa mitään järkevää aikaiseksi. Koin vallan valtaisan järkytyksen eilen. Silti tuntuu että aika loppuu kesken. Kyyneleitäkin olen joutunut taas tirauttamaan. En oikein edes tiedä, mikä risoo. Pari päivää on mennä vierähtänyt yleisen surkeilun merkeissä. Masennus on ihan kamala elämänkumppani. Missähän tulee pohja vastaan? Miten voikaan olla näin tympääntyneen tympääntynyt johonkin ihmiseen? En viihdy

omassa vartalossani tällaisena. Hirveen räkätauti muuten vaivaa. Siinä minun ongelmani. En ymmärrä, miksi teen asiasta kauhean vaikean. Kuinka vaikeaa onkaan luopua oman elämänsä hallinnasta. Mutta juuri nyt se ei lohduta yhtään. Vaikka tekisi ihan jokaisen muun asian oikein, rahan kanssa vaikeuksiin joutuminen on hirveintä. Hetken aikaa oli ihan kamala olo, teki mieli oksentaa, äännet kuuluivat jostain todella kaukaa ja teki niin mieli laittaa simmut kiinni ja sammua. Lopulta viime keväänä väsymys ja stressi johtivat burnoutiin, joka alkoi epätoivon tuntemuksilla ja satunnaisilla itkukohtauksilla. Toivottavasti tämä tästä kirkastuu, olemme vähän olleet allapäin tänään. Vituttaa kuin pientä eläintä. En jaksaisi nousta sängystä ollenkaan. He ovat niin äärettömän suloisia, ja minä niin yksinäinen. Tuli pala kurkkuun. Ja minulla on kiusallisia uusia pelkoja, kuten se, että niistä osista, joista koetan elämääni koota, kasautuukin ihan tavallinen elämä. Jotenkin on nyt huono mieli. Det måste vara något fel med mig. Yritän pääni puhki miettiä asiaa, mutta en vain tajua sitä. On kai pakko hyväksyä se, että aina välillä vain olen hirvittävän masentunut, eikä sitä muuksi voi muuttaa. Oma

toivottomuuteni on alkanut selvitä ja se on laaja. Muistutin uittettua koiraa kun lopulta pääsimme kotiin. Vasemman silmän takana oli kipupiste, tuntui kuin jotain teräasetta olisi työnnetty silmäkuopasta sisään. Peli on menetetty. Elämä on kamalaa. Ehkä olen tullut hulluksi? Siitä asti on hävettänyt niin paljon, että se tuntuu fyysisenä levottomuutena. Taas teki tiukkaa. Ei oikeastaan tee mieli tupakkaa, kaikki vain on surkeaa ja inhottavaa ja ärsyttävää ja raivostuttavaa. Minä en ymmärrä, en tule koskaan ymmärtämään. Tehköön ihan miten kipeää tahansa ja tappakoon ikävä parin päivän päästä, mutta nyt on oltava yksin. Nyt palaan horrokseen. Olin ahdistunut asiasta jo etukäteen. Miten turhaa elämää. Mutta minä hengitän ja minuun sattuu. Olen oikeasti tällä sekunnilla kaukana onnesta. Minä kuvittelin liikoa ja nyt olo on tuskainen. Kaduin, olin itkuinen ja pyytelin liikaa anteeksi. Tuomioni on lääkitys. Mutta nyt olen ihan sekaisin. En minä ole tällaista ansainnut. Tahtoisin itsestäni paljon tai edes vähän pois mutta se vain on vaikeaa. Huonommuuden tunteeni ei saa minua tuntemaan itseäni arvottomaksi, vain jotenkin poikkeavaksi. Olin pihalla, apea ja dokasin liikaa. En kuule vasemmalla korvalla

mitään. Siihen asti olin pohtinut neljän seinän sisällä mahaani kuristavaa ongelmaa tuntikausia. Minä jätän kaiken tämän metelin taakseni. Yritän huutaa tai heiluttaa jalkoja, mutta en pysty liikkumaan. En halua mennä nukkumaan koska en halua herätä. En uskonut olevani enää näin heikkoa tekoa. Jokainen päivä on ikuisuus, jokainen sydämenlyönti kuin gongi. Reilut kaksi tuntia suorastaan helvetillistä menoa! Luulin kuolevani tai ainakin kituvani pahemman kerran. Kadotin sen tunteen moneksi vuodeksi. Nyt on jo maanantai kääntymässä tiistaiksi ja yritän jättää tämän kokemuksen taakseni, mutta vaikeaa se on. Mitä vaan että se huuto loppuisi. Lähteä vain pois ja yrittää aloittaa jossain muualla täysin alusta. Kyllä, olen katkera. Ei, en kehtaa. Ihan kuin minua kidutettaisiin joillakin sähköshokeilla. Viime viikon hehkutus auringon ihanuudesta tuntuu nyt lähinnä säälittävältä. Olotila on lähinnä jotain ihmisvihan ja itseinhon vaihtelevaa välimuotoa, josta ei tee edes mieli yrittää nousta ylös. Haluaisin että huomista ei olisi, haluaisin juoda olutta ja sammua puiston penkille. Sama vaikka olisin loppuikäni pillereillä. Haluaisin pois kaikesta. Ajatus siitä että joutuisin olemaan

ihmisten kanssa koko päivän on hirvittävä. En tiedä katoaisiko tarpeeni lukea rakkaudesta jos rakastuisin ja saisin vastarakkautta. Täytynee aloittaa lääkitys uudelleen, ettei mene pahemmaksi. Jokainen minuutti oli liikaa. Minulle nuo pitkäkestoiset unilääkkeet ovat yhtä tyhjän kanssa. Kuinka pitkälle voi ihmisen saamattomuus mennä? Herään aamuisin onnettomana, koska se kuitenkin on lähtötaso aina. Minä tiedän mitä se on, kun psyyke murtuu. Jos yhtäkkiä saisin kuulla että olenkin terve, menisi monelta asialta elämässäni pohja. Ensin alkaa täristä kädet, sitten sumenee silmissä. Vähän on nälkäkin. Anteeksi, että olen. En tiedä mihin pitäisi lähteä ja mitä missäkin on. Millaista on asua Suomen metsissä, kun ei kavereitakaan löydy. Kuristumisen tunne ja itkuisuus ei vähene, tuntuu etten voi enkä haluakaan voida millekään mitään. Yöllä itkin kaikkea. Sain tänään psykoosin ja raavin itseltäni otsan, posket ja kädet verille asti. Vaikeita päiviä on ollut, paitsi eilinen. Kaipaen usein niitä aurinkoisia päiviä mielisairaalassa. Ei ole mitään tekemistä. Nyt vaan katselen ja läähätän. En tule ikinä takaisin. Voi paska mikä päivä. Todennäköisesti kuolen yksin. Join laskemattoman määrän

siideriä, ensin omat ja sitten muiden, ja ainoat kanuunaoireet ovat tykyttävä sydän ja suuhun liian iso ja pahanmakuinen kieli. En kadu, koska en edelleenkään tunne riittävästi. Kyllä, minusta on ihan määrättömän surullista, että saan elää täällä tänä ihmisenä, joka nyt olen, vain rajoitetun ajan. Kai se on niin, että kun loppu hämöttää, tekee mieli jo antaa periksi. En tiedä mihin tai keneen purkaisin raivoni, pää kohta halkeaa. Olo vaihtelee normaalista masennukseen. Mitenkähän minua kuvailtaisiin, jos katoaisin? Oikeasti olen aika väsynyt ja saan pinnistellä jaksakseni. Ei, en ole sinulle vihainen, ongelmani liittyy masennukseen. I went to buy milk and cigarettes and painkillers. Itse olen luonnollisesti tähän kemiallisesti aikaansaatuun onneen paljon tyytyväisempi kuin masentuneena elämiseen. Olin aivan loppu. Paskahan se oli, mutta ei sitä oikein osaa silti vihata. Olen aivan liian monesta asiasta riippuvainen. En jaksaisi oikein näitä satuttavia viikonloppuja. Taidan olla tulossa vanhaksi. Kierin kuin kuumeessa alasti päiväpeiton päällä. En osaa liikkua ja ihmisiä on paljon. No sitä nyt tulee murehdittua aika ajoin. Uskon, että nukuin huonosti viimeyönä juuri siksi, ettei minua silitetty.

Nappaan pian relaksantit ja särkylääkkeet ja hyppään peiton alle. En osaa mennä nukkumaan, vaikka olen kuolemanväsynyt. Se, että joku, laiseni, havaittavasti on ohjelmoitu johonkin vallan muuhun eikä suotuisissakaan oloissa osaa noudattaa järjestystä, voidaan kuitata kehämäisesti: se ei sitten ollutkaan terve. Ikävä tulee, mutta ei mene. Ikinä ei ole täysin kivaa. Liikaa väkivaltaa, liikaa kohellusta, liikaa kaikkea. Joskus siihen on syynsä, useimmiten ei. Kun on suru, johon mikään ei kelpaa lohdutukseksi. Hyvää iltaa, vainohullut lukijat. Tämä taistelu on hävitty pariin otteeseen. Tämmöinen tarina ei tietenkään voi päättyä hyvin. Itkettää niin ettei mitään määrää. Minä itkin sitä, että olin kastellut ihmisten kenkiä. Tämä ei ole hyvä uutinen, tämä uutinen on huono. Mukavan synkkä, paras näistä uusista, tykkäsin. Lääkitys vaikuttaa. Pienenä äiti ei saanut minua koskaan rauhoittumaan, päinvastoin. Kävin kenkäkaupassa enkä löytänyt mitään kivaa. Suoraan sanoen masentaa. Harkitsen itselääkintää, siis muullakin kuin viinalla. Olen ruma. Olen riippuvainen huulirasvasta. Oikeastihan minä en ole mistään mitään mieltä. Kyllähän siihen on tottunut, mutta hauskaa se ei

ole ollut. Aina silloin tällöin sitä kohtaa sisäisen natsinsa. Pitäisi oppia puhumaan. Tekisi mieli aloittaa jokin epäterveellinen harrastus. Luulen, että on aika sanoa hyvästit. Ja sen jälkeen voi käydä niin ettei minulla ole enää kavereita. Nyt tarvii lohduttajaa. Olen pahoillani, rakas lukija, mutta taas on ankeaa. Minä vain itse alan luhistua. Ongelmana alkaa olla se etten osaa olla onnellinen ja ihmettelen mistä löydän voimavaroja. Peniksessäni on mustelma. Mikään ei ole muuttunut, paitsi ehkä se, että sain vihaa purettua ulos kun raivosin ja itkin viikon verran. Iho kauttaaltaan on todella arka kaikelle kosketukselle. Jaksaisi edes valokuvia ottaa. Tai ei, ei se ole alakuloa, se on tyhjyyden tunne. Ei koskaan enää mitään tällaista. Olin pillahtaa itkuun, en kivusta vaan siitä, että tuntematon ihminen tulee, ottaa syliin ja tekee yhtäkkiä jotain selittämättä. Olin myöhässä, mutta samalla, tajusin kauhukseni, olin hirvittävällä tavalla ajoissa. Ajoittain tuntuu siltä, ettei psyyke kestä niin rajua muutosta. Hiton halpatuotteet ja halpa ruoka. Makasin kylmästä hiestä märkänä viileällä vessan lattialla ja tunsin oloni aina hetken aikaa melkein hyväksi. Heräsin kun jalkapohjia pisteli ja säikähdin kovasti.

Avartuessaan huomaa hulluutensa tavanomaisuuden. Olen puhunut niin paljon seksistä, että olen pysyvästi punastunut. Katselen ikkunasta ulos kirkkaaseen auringonpaisteeseen ja tirautan pari kyyneltä. En tiedä, haluanko enää jatkaa täällä. Hevonhelvettä keskellä metsää on ihan joka paikassa ihan samalla lailla. Tällaisina hetkinä minä kiitän vallitsevaa sukupuolijärjestelmää, jossa saan olla heikko ja herkkä ja avuton. Minua ottaa ihan sairaasti päähän, että ajoin tänään matkalla jo toisen linnun yli. Vetojen välillä voi olla viikko tai puolitoista, sitten himo käy sietämättömäksi ja vedän pienet. Hengitä ulos ja sisään. Elämäni voisi olla paljon onnellisempaa, jos lakkaisin kokonaan ajattelemasta. Minua pitäisi valvoa, jotta en unohdu. Ei toivoakaan että ehtisi päiväsaikaan tekemään yhtään mitään. Hengittäminen meinasi unohtua. Silti jotain on pahasti pielessä. Voi kunpa ei olisi öitä. En osaa selittää yhtään mitään. Olen ollut nyt niin pitkään ilman subua, että ei ole enää edes vieroitusoireita eikä himoja, sääriluita vain särkee ja olen loputtoman uupunut. Pientä masokistia minussakin. Viiltelin usein itseäni, ja elämänhaluni oli nolla. Mietin omaa elämääni vuosia, vuosia,

jopa vuosikymmeniä taaksepäin, ja ahdistuin tavattomasti.

Käytännössä maito on lähes aina loppu. Siksi teen kuten ennenkin: kun en muuta keksi, ihmettelen japanilaista televisiota. Älkää hyvät ystävät tehkö hätiköityjä johtopäätöksiä, sillä tästä nousee vielä. Ei vaan kiinnostu. Yhä minua jaksaa ihmetyttää miten minä valitsin tämän elämän. Toistelen yhä uudelleen, etten tiedä, kuka olen. Mitä aiemmin nousee, sitä aiemmin väsyttää.

Mikään vaihtoehto ei tunnu sopivalta. Olen vakavoitunut, itkeskellyt ja voinut huonosti. En voi sietää kuumuutta, kestäen mieluummin kylmää. Mihin upottaa huomionsa silloin, kun mikään ei tunnu miltään? En muista enää mitään mitä olen lukenut. Minulla ei ole tyttöystävää ja nyt menetin myös uskontoni. Yöllä oli hiki. Yleiskunto heikkeni niin, että pystyin kävelemään vain puita pitkin. Minulla ei ole aavistustakaan mitä haluan. Maanisdepressiivisyys on ilmeisen viihdyttävä tauti.

Mutta nyt kyllä olo on kuin krapulaisella reumapotilaalla. Odotan sateettomia päiviä. Enkä osaa edes laulaa. En odota kenenkään hyppivän riemusta tai olevan onnellinen puolestani tai mitään.

Kuumetauti ei tee asioita yhtään helpommaksi. Maailman jumalat

suojelkoot minua unimaailmaltani. En enää odottanut muiden varauksetonta hyväksyntää ja opin jopa nauttimaan olostani varjoissa. Karseeta tulla himaan. Ei sillä, minä inhoan ranskatarta ja sen kaikkia pieniä vikoja. En tykkää erottua massasta, ahdistun jos minua katsotaan. Silmät seisovat päässä ja aivot lyövät tyhjää. Miksi en pidä epätoivosta? Miksi masennus on sympaattisempi diagnoosi kuin paniikkihäiriö? Kuinkahan kauan menee, ennen kuin ne tajuavat, etten enää asu siellä, ettei minua oikeastaan enää edes ole? Oli aika vitun lähellä, ettei minusta tullut ihmisjauhelihaa. Ei ihme, että ollaan sairasta sakkia. Unet kalvavat vaikka ne ovat vain unia, tuntuvat silti todellisilta. Mistä sitä kukaan tietää minkälainen ihminen hihnan toisessa päässä on. En muistanut kuin isäni ja äitini. Mutta ei tämä aina mukavaa ole, etenkin aamuisin kun huone pyörii silmissä, kun pitäisi sängystä ylös päästä. Olen silloin eri ihminen kuin nyt. Melkein toivoin, että minulla olisi paljon kavereita. Olo on todella väsynyt, kun on pitänyt keskittyä niin moneen uuteen asiaan ja yrittää tehdä parhaansa. Eipä ihme, että menestys elämässä on ollut tätä luokkaa, kun suurimman osan elämästäni olen kuluttanut täysin

epäolennaisiin ajatuksiin. Tiedän vähän paljosta, mutten paljon vähästäkään. Ja usko, siinä vasta monipuolinen ja hauras käsite onkin. Pelottaa itseni ja mitä ajattelen huomenna. Itseinho tulee erikoisissa aalloissa. On tässä sekini, että miten paljon ihminen kestää ennalta tietämistä. Huomisaamuna kello neljä minä sitten aukaisen silmäni ja alan panikoida: mitä evääksi tänään, mitä puen päälle? Ensi viikolla revitään hampaita. Mitenkähän minä pärjään muuton jälkeen, kun minulla ei enää ole sohvaa. Olipas vauhdikas, mutta kummallinen viikonloppu. Man får aldrig lugn i huvudet. Keräsin sirpaleisen itsetuntoni palaset, ammattiyhpeytteni rippeet ja vedin syvään henkeä. Siitä tulikin mieleen, että toivon maailmanrauhaa ja haluaisin ruokkia kaikki Venäjän lesbot. Kymmenen vuoden takaisen kauhukokemukseni jälkeen se tuntuu hiukan pelottavalta. Lopulta kuuluu hiljainen, vaikeroiva huuto. Saisinkohan tässä hankittua itselleni jet lagin astumatta lentokoneeseen? Ahdisti ja väsytti niin paljon. Aloittamisen sanotaan olevan vaikeinta, mutta kun jokainen lause tuntuu kuin joutuisi aloittamaan alusta, iskee ahdistus. En onnistunut. Olen ollut surullinen. Muistan vain yhden ainoan mukavan

puhelinmyyjän. Vittumaisinta on se, että en voi olla kenellekään vihainen, koska kaikki oli vain omassa päässäni. Voi elämä.

Elämäni on absoluuttisen tylsää juuri nyt. Takapihan nurmikkokin vihertää jotenkin apeasti. Aamusta asti on sataa tihuttanut ja koko maailma on harmaa. Itken ja luen, ja kirjoitan, ja itken ja kirjoitan. Olin todella masentunut ja rikki. Yritän yhä säätää universumia ja hallita maanvyöryjä. Aina maailma on vastasukaan! Kovasti vaivoja ja rasituksia matkalla oli: kärsittiin kuivuudesta, kylmyydestä, nälästä ja oltiin ahneiden lahjoja kättävien paikallisten herrojen armoilla. Meinaa pistää vihaksi.

Äh, tylsää. Onko tämäkin jokin partriarkaatin juoni? Mieli maassa, sorruin aamulla syömään banaanin. Olen narissut tästä osaamattomuudestani jo moneen kertaan, vaikka viikon vasta olen kirjoitellut, mutta alemmuuskompleksi on aito asia. Ehkä minulla on oikeita ongelmia. Minusta alastomuutta on liikaa joka puolella ja kesällä tuntuu että ihmisillä on aivan liian vähän päällä. Minun täytyy tunnustaa etten pysty puhumaan seksistä.

Teininä minulla oli aika huono iho ja sen kanssa on vieläkin ongelmia. Itkin illalla kun piti mennä nukkumaan. Sillä,

katsokaas, tilanne on paha. Tietysti on vähän vilu. Ei kiinnosta pätäkääkään. Jotain hienointa saada mäkikuismaa lievän masennuksen hoitoon. Erityisesti minua huolestuttavat tulevat mahdolliset terveysongelmat. Myönnetäänpä oikein ääneen, minä olen edelleen riippuvainen diapameista. Aina saa olla häpeämässä. Ja rahatkin on yllättäen loppu. Ja päivä on ollut aika epätoivoinen. Videoista loppuivat näköjään värit tänään. Siinä asunnossa olin hirveän ahdistunut, pelkäsin haamuja ja murtovarkaita ja lopulta tiikeriä, kunnes olin kypsä hullujenhuoneelle. Tiesin että kaikki oli loppu. Tunnen olevani typerä, kun yritän sanoa että voin huonosti. Nyt on hermot niin kireällä, kuka tahansa minun tilanteessani harrastaisi jotain vielä vakavampaa itsetuhoista toimintaa. On niin ihanaa tietää, etten mä ole ainoa, joka on mennyt näin sekaisin ruuasta. Pääsispä syliin. Sain aivan totaalisen hulluuskohtauksen tässä iltasella. Voiko olla jotain näin hyvää ilman jotain paha? Pitäisi oppia elämään yksin maailmassa, kun ei sitä kuitenkaan muutakaan voi. En usko tulevani omana itsenäni onnelliseksi. Krapulasunnuntait ovat pahimpia. En ole koskaan kärsinyt niin paljon kuin tänä

keväänä. Olen itkenyt tänään matkalla töihin ja matkalla töistä kotiin ja terapiassa. Minulla menee kaikki ohi kun nukun näin kauheasti. Maailman värit näyttävät haalenneen. Sää on jotenkin rikki. Tässä rahan ja tavarataivaan maailmassa ihminen tuntee itsensä välillä aika masentuneeksi. Mikään ei kiinnosta, aamulla alkaa paniikki, että miten päivän saa kulumaan, miten selviän kokonaisuudesta päivästä. Voi tätä riemun ja juhlan määrää. Taisin hetkellisesti pelätä taas kaikkea mahdollista. Tänään ei ole hyvä päivä, ei. Jaksaa, ei jaksaa, jaksaa, ei jaksaa. Ajatukset hajoaa ja vettäkin sataa. Huomaan olevani tylsistynyt, kyllästynyt ja järkevän tekemisen tarpeessa. Hiekkaan rakensin taloni, se sortui ja katosi. Otin myös aggressiivisia valokuvia kananmunista eri asennoissa. Mä olen koko ajan tosi väsynyt enkä jaksaa yhtään mitään. Yritän aina pysyä mahdollisimman kiireisenä etten koskaan pysähtyisi miettimään elämätöntä elämääni. Ei kukaan tosissaan voi ikävöidä tätä jatkuvaa huutamista, itkua ja riitelyä? Kohta unohdan varmaan oman nimeni! Mutta käperryin sisäänpäin toivoen kutistumista, näkymättömyyttä. Uusien kielten opetteluun ei kyllä tällä hetkellä riitä into eikä energia. En

tunnista enää itseäni näistä jutuista. Tänään olen lähes katatonisessa tilassa. Hävettää melkein. On olo, että se tärkein puuttuu. Pyöritys jatkuu. Että mä olen oikeasti ihan paska ilman lääkkeitä. Vähän väsynyt olo eilisestä. Mieleni valtaa syvä surun tunne. Kotona oli pakko oikaista sängylle. Sunnuntaissa on jotain joka saa minut aina melankoliseksi ja tuntemaan itseni yksinäiseksi. Olisi helpompaa kadota hetkeksi ja palata takasin jos jaksaa. Juon Tolua pahimpaan janoon. Nukuttaa ja pääätä särkee edelleen. Nyt pitäisi kyllä mennä punkkaan parkumaan ja vaatimaan hoitoa. Voin sanoa, että olin kuin kepillä päähän lyöty. Suotta kai hosun, sorrun kerta toisensa jälkeen ajamaan elämää takaa malttamatta istua alas ja odottaa sen tulevan vastaan. Parantuminen ei voi viedä koko kesää. Olen tullut kipeäksi. Mitä väliä vaikka sairastuu. Mikään ei kuitenkaan auttanut. Au. Kaikki kunnossa. Huomasin, että minun on vaikea luopua peloista. Risteykset olivat pelottavia. Voi kuinka minua hävettikään. Elämä on hämmentävää. Teki mieli kirkua kauhusta, mutten saanut ääntä ulos. Kukan katsekin sattuu. Tämä on koettu ennenkin ja on vaan vankasti uskottava siihen, että suru menee

ohi. Voi turhuuden turhuus, mikä päivä. En ole pysähtynyt pitkään aikaan. Kyllä aamulla taas hävetti. Vähän kun vielä hehkutan, niin kohta on tulipalo tai putkivuoto pilaamassa laiskotteluni. Yön pimeinä tunteina tulee sitten valvottua ja pohdittua, että oliko tässäkään mitään järkeä. Teinpä tyhmän tempun. Nytkin ahdistaa, lähinnä kaikki asiat. Minulla taitaa taas olla rahahuolia. Ikä on aina ongelma. Miten pääsen tästä yli ja miksi en pääse tästä yli? Ajatus ahdistaa minua yhä. Sitten pian huomaa, että onkin jo liian myöhäistä. Olen ihan kamala jo omasta mielestäni. Eilen päivä alkoi itkemisellä joka kesti pitkälle iltapäivään. Miten jotenkin kaikki tuntuu niin tyhjältä. Koiran elämää kertaa kaksi. Se oli pelottavaa. Uusi tukka saatana tippuu päästä ihan tupoittain. Tämä ei oikeasti voi olla enää totta. Kohtahan on kesäkin ja paljon aikaa sairastaa. Ei ole mitään asiaa. Itkettää. Joskus olisi ihana olla ilman omaatuntoa. Pään kääntäminen sattuu ja vihloo vimmatusti. Pitäisi osata olla onnellinen niistä asioista mitä saa, pienistä yksinkertaisista asioista, mutta kun ei jaksaa. Olen älyttömän laiska. Lapsena koettu häpeä seuraa läpi elämän. Mä olen aivan poikki.

Valehtelin kaiken olevan kunnossa, suorastaan hienosti.

Ulkokuori on säilytettävä, muutenhan se saattaa romahtaa, tai joku voi nähdä sen sisään. Ehkä ensi yönä saan nukuttua kunnolla. Itse olin selvin päin ja täysin hermoraunio. Tosin jos olisin nukkunut edelliset yöt, olisin jaksanut enemmän. Ei se mua varsinaisesti harmita, mutta vituttaa. Eilen join liikaa viskiä.

Niskaa kivistää aika reippaasti. Huomenna kaduttaa ja hävettää.

Mikä mun on? Käsiinkin koskee. Olen viime aikoina ollut todella väsynyt. Tulee kauhean, kauhean yksinäinen olo. Heräsin paniikkiin ja haukoin henkeäni pitkään. Vittu, tästä en toivu ikinä! Voin viihtyä harhassa vuoden. Sielu kuin ohutta lasia.

Vollotin koko illan ja yön. Olenhan minä niin vastenmielinen.

Inhoan sitä tunnetta. Kun erosin entisestä rakkaastani, olin luonnollisesti surullinen ja murtunut. Tuntuu suorastaan siltä kuin olkapäille olisi vaihdettu kokonaan uusi tyhjä pahvilaatikko.

Surkea päivä. Nolottaa hieman. Niinpä minä yritän täyttää tyhjyyttä typerillä romansseilla ja sotkuisilla ihmissuhteilla.

Myönnetään, myönnetään, tämä on kauhuskenaario, joka on toteutunut ehkä kerran. Tästä ei tule hyvä päivä. Ei nukuta.

Päähän sattuu entistä enemmän. Se, mitä hetken luulin kodikseni, omaksi pesäkseni, inhottaakin seuraavaksi niin, että voisin heittäytyä lapsuudenmuistojeni kanssa jonnekin pimeään ja painottomaan olotilaan, jossa en tuntisi muuta kuin lämpöä. En tiedä, miten selviän. Kovat säryt yllättivät kesken päivän, ja pari päivää tuli vietettyä lepäillen ja särkylääkkeitä nauttien. Nenäni on suorastaan valtava, se vie ainakin puolet kasvoistani.

Vasemmassa olkapäässä ilmenee parin minuutin välein helvetillinen kipu. Olen tosi surullinen. Aina välillä on ikävä. Ehkä pitäisi vain luovuttaa ja luottaa siihen, että minun ei ole vielä tarkoitus ymmärtää näitä asioita. En viitsi enää nukkuakaan kun näen niin ikäviä unia. Nauratti, kunnes tajusin katsoneeni peiliin. Jos vain jaksaisi. Väsymys on valtava. Olenkin miettinyt, montako kertaa olen elämäni aikana ollut hullujenhuoneella.

Vähän jännittää, mutta ehkä tästä selvitään hengissä. Alan olla raunio. En nähnyt kunnolla, tunsin vain karmeaa kipua. Tämä on pinnan alla olevaa ajatusvirtaa yksinäisyydestä, kaipuusta, rakkauden nälästä ja sydämen vajaatoiminnasta. Mitään en saanut aikaan. Itketti, suututti, ahdisti ja olin ihan lamaantunut ja todella

todella itsetuhoinen. Toistaiseksi: ei hyvältä näytä. Mutta kun ei huvita. Tai sitten kärsin pahoista harhoista. Minulla on rytmihäiriöitä. En millään jaksaa muistaa kaikkea, mitä minun näillä matkoilla pitäisi jaksaa muistaa. Mulla on ongelma. Olen kyllästynyt. Myönnän etten tiedä rakkaudesta mitään. Kuka ihme asuu sisusteni ympärillä. Taidan olla vainoharhainen. Olen kyllä yrittänyt, mutta olen hirveän ujo. Yöllä ei tullut kunnolla uni. Luoja miten tylsä ja turha päivä! Jos joisin vähemmän alkoholipitoisia juomia niin kuka minä olisin? Sydämen ympärille puristui kylmä koura, joka ei vielääkään ole irrottanut. Pää on jotenkin hirmu tyhjä. Henki ei kulje. Elän aineettomassa häkissä. Kai tämä on vain väsymystä. Olen nukkunut niin huonosti. Alkoholia, tabuja. Miten voi inhota väsymyksen hetkinä ihmisten eheytymisprosessien hitautta ja raskautta, päättämättömyyden tilaa, riippuvuutta. Menin ihan lukkoon. Olin rättiväsynyt ja halusin vain nukahtaa, mutta uni ei tullut ja armahtanut minua. Olen satuttanut itseäni ja muita. Sattuu enemmän. Itku tulee kohtauksittain, kouristelevana hädän tunteena jota ei voi pysäyttää eikä helpottaa sanomalla itselleen,

että oot selvinnyt ennenkin ja niin teet nytkin. Räjähänty olo.

Siis en kerta kaikkiaan jaksa. Ei meillä ollut toisillemme mitään sanottavaa. Minusta tuli varjo. Kaikki ovet sulkeutuivat edessäni.

Harmittaa, itkettää, turhauttaa. Tunteet jäässä. Surullista.

Väsymystä, pettymystä ja mielen kipua on ollut. Olin eilen ihan raato. Joskus tuntuu että mä olen vaan tiellä kaikessa. Miksi siis lukeminen on niin tuskaista? Todellinen liskojen yö, elämä paha ja murhat mielessä muutenkin. Onpa ollut ikävä. Jos kestan ensi viikon alkuun, niin tiedän, että kestan pidempäänkin ja pääsen taas liikkeelle kun elimistö alkaa jyllätä ja työntää myrkkyyä ulos.

Mietin illalla väsymykseni sisältöä. Pitää pysähtyä, olla vain ja hengittää surut ulos. Päivällä hän karkottaa käärmeitä sauvallaan, mutta yöllä ne siirtyvät taas hänen luokseen. Pian loppuu sekin.

Lisäksi muistelimme, millaisia asioita olimme lapsena pelänneet kovasti. Paitsi etten osaa elää tätä tunnetta. Pieni hiljainen, huimaava olo. Kaikenlaisia vammoja. Luvataa kun vaivaselle vittua. Nyt on taas hylätty olo, mutta ainakin valitsin sen itse.

Kaiken pitäisi olla hyvin, mutta tunnen selittämätöntä haikeutta.

Säälin vanhempiani, lähtisi kyllä järki, jos oma pentu olisi

tällainen. No, katsotaan joku leffa ja koitetaan olla ikävöimättä itseämme kuoliaksi. Saanut hysteerisen itkukohtauksen ja sen aikana melkein sortunut savukkeeseen. Olen aika epäseksuaalisen oloinen ja nynnykin mies. Haluan elävien ja hengittävien ihmisten, eläinten ja kasvien joukkoon! Mitä siitä, että jalkani ovat olleet kipeät jo vuoden, koska olen kulkenut puhkiastutuissa rähjissä. Tänään tahdoin piiloutua. Masennus on ainoa piirre minussa mikä on säilynyt. Homehdun kotona puhumatta, katsomatta ketään silmiin. Mitään ei tullut mieleen. Eniten ärsyttää väsymyksestä syylistäminen. Nyt yhtäkkiä ajelehdin jo niin kaukana niistä muutoksista, joita en pelännyt, etten usko enää löytäväni takaisin. Kaikki muu paitsi hengittäminen sattuu. Onko mulla muka oikeus sairastaa? Haluaisin olla sujut menneisyyteni kanssa, mutta kaikki tuntuu turhalta. Toisinaan en vain osaa olla ihmisiksi, en mitenkään päin. Hävettää. Ehkä annan toivon hitusen lämmittää mieltäni tänään. Pakottava tarve juosta pois, jonnekin. Ehkä ei olisi pitänyt paeta koko maailmaa ja lukkiutua omaan kotiin potemaan paniikkia ja väsymystä. Tässä on muutama päivä vierähtänyt sairastaessa ja muita

tartuttaessa. Tämä päivä valui hukkaan. Onkohan lauleskelu onnellisuutta vai sitä että on menossa psykoosiin? En tiedä mikä oli viimeinen pisara. No parempi tää väsymys kuin pahoinvointi. Sormet ovat ihan koukussa koko ajan ja nahka on ryppyinen. En tainnut oppia tästäkään mitään. Minut on hylätty. Mutta minun pelkoni tulivat takasin, jäädäkseen kylään vähän pidemmäksi aikaa. Eihän minulla ole aavistustakaan siitä, miltä tuntuu olla rakastunut. Myös minä olin surullinen, enkä oikein tiennyt kuinka lohduttaa. Näitä hetkiä on vaikea elää ja ymmärtää. Ja onko se reilua, että olen elänyt vasten tahtoani selibaatissa kolme vuotta. Ja nyt väsyttää törkeän paljon. En tosiaan käsitä itseäni. Haluan olla yksin, aivan yksin, ei ketään lähellä. Tämä sattuu. Kyllä, voi Suomessakin nälkään kuolla! Olen vanha ja raihna. Tajusin juuri, ettei minulla ole ketään jota haluan. Jos voisın hajota tähän paikkaan nyt, niin kiusaus olisi suuri. Olen myös aika ääri rajoilla jaksamiseni kanssa, unet ovat viime aikoina jääneet muutamaan tuntiin yössä. Ei päivää ilman murhetta. Olen aivan pirstaleina. En varsinaisesti pelännyt kuolemaa mutta pelkäsin omaa pelkoani ja sitä kauheaa vinhaa pyörimistä hirveän korkealla. Nyt

odottelen lääkkeitä, kaupunki on tyhjä ja kaikki on kipeinä, ei saa oikein mitään tehtyä. Herra mun perkele että ottaa päähän tuommoinen. Ei hyvä. Angstaan, no-lifeen ja jauhan paskaa. Minulla on tunne kuin huutaisin jossain tyhjiössä lasikuvun alla niin että eleeni näkyy mutta ääntä ei kuulu. Hätäännyin jo. Omassa elämässä ei tapahdu yhtään mitään ja maailman asioihin en jaksa ottaa kantaa. Paha kun olen. Eilen illalla meni myöhään, kun yritin selittää pahaa oloani ja itkeskelin aika lailla. Yhtään puhdasta tunnetta en muista kokeneeni, mutta toisaalta en tiedä onko sellaisia olemassakaan. Miten voin siis parantua jos en tiedä millaiseksi tulla? Oli huono olo, heikotti, pää sekaisin, puhelinkin auki. Tällä kertaa olin yksinäni pimeässä ja pelkäsin. Tulos oli aina vain pahempi. Tuli mitta täyteen. Jostakin minun piti lähteä hakemaan vaivaani apua. Haluan jäädä sänkyyn kuolemaan hetkeksi, koska kärsimällä tämä menisi ohi. Ai niin, eilen olin niin ahdistunut, että pistelin itseäni. Viiltävä ajatus, ujo toive, pohjalla pelko. Pitää varmaan keksiä jotain tekemistä. Liian raskasta, liian paljon. Koskee. Tuntuu kamalalta. Silmiin sattuu ja kahvikaan ei auta. Yksinkertaistettuna ja hyvin lyhyesti, mä olen

niin kovin väsynyt. Nyt jo yli kuukausi epätoivoa. Koskaan ei hyvä. Tunsin itseni epäonnistuneeksi, tyhmäksi ja kaikin tavoin huonoksi. Juuri nyt tekisi hyvää käväistä päänsä ulkopuolella. Ja tämä muka auttaa? Kun tietäisi miten saisi asiat pois mielestä. Palelee, kolottaa, pientä lämpöä ja tekisi mieli vain nukkua. Meen tappaan demoneita Danten kanssa. Minulla ei ole suunnitelmia, päämääriä, ei mitään aikeita. Tällä viikolla jokainen päivä on kuin maanantai, tuskainen pitkä inha. Pelkkää pahaa oloa. Samaa kivikkoista savikkoa kaikki, jossa ei kasva mikään muu kuin katkeruus ja ikävä. Miten voi olla kun ympärillä on niin paljon huonoa ja pahaa ja väärää? Kun ei ole ketään lähellä, jota haluaisi suudella. Olen tosi väsynyt. Minunkin pitäisi lopettaa ennen kuin aloitankaan.

Jälkisanat

Kaikki onnelliset lauseet voivat olla samanlaisia, mutta jokainen onneton lause on ehkä onneton omalla tavallaan. Ainakin näin uskotaan tiettyssä – vallankin suomalaisessa – runouden perinteessä, jossa iloisuus ja leikki samastetaan keveyteen ja yhteisöllisyyteen, surumieli taas yksinoloon ja ihmisen tai runoilijan ”oman äänen” esiin pääsyyn. Näin ajateltaessa tullaan kuin vahingossa samalla esittäneeksi, yhtäältä, että vastoinkäymiset, kärsimys ja ahdistus ovat jotenkin todempaa ja vievät pidemmälle, jalostavat, ja että ihmisen perimmäinen tietoisuus – toisaalta – on yksityistä, kenties jotakin kommunikaation ulkopuolelle jäävää. Yksin oot sinä ihminen, ja kuin syksy iltanen autiol maal.

Käsillä olevassa teoksessa Karri Kokko sekä hyödyntää että kyseenalaistaa mainittua perinnettä soveltamalla luovasti ajatusta, jonka käsitetaiteilija Douglas Huebler ilmaisi vuonna 1969 sanomalla, että maailma on jo täynnä enemmän tai vähemmän mielenkiintoisia esineitä, *”I do not wish to add any more.”* *Varjofinlandiassa* maailmaan ei ole lisätty uusia lauseita; sen kaikki lauseet tulevat suomalaisista blogeista eli verkkopäiväkirjoista huhti-kesäkuulta 2005. Tekijän panos rajoittuu valikointiin, kopioimiseen, järjestämiseen ja – seikka, jonka merkitystä tässä yhteydessä mielelläni korostaisin – lauseiden ”anonymistamiseen”: niiden lähdetietojen ja siten

niiden alkuperäisen kontekstin hävittämiseen. Samalla kun tekijän tällainen asento näyttää ironisoivan, jopa avoimesti pilkkaavan perinteen kumaraa tummaotsaisuutta, se tulee oudosti jatkaneeksi sitä: niin kuin kansanlaulun laulaja pidättyy ”ilmoittamasta muille” ”sydänsurujansa”, emme myöskään saa tietää mitään Karri Kokon mahdollisen oman ahdistuksen ”syistä” – ellemme sitten pidä (yhtenä) sellaisena juuri tietynlaista pakkoa tähän pidättymiseen. Sitä teos, ainakin minun luennassani, nimittäin tuntuu aivan erityisesti alleviivaavan: samalla kun sen kirjaimellisesti lukemattomat puhujat kelaavat eksistentiaalisen yksityistä ja yksinäistä hätäänsä, ahdistustaan ja pahoinvointiaan, he(kään) eivät koskaan tee sitä ”täysin omin sanoin”, vaan aina-jo sosiaalisesti ehdollistuneen kielen välittämänä. *Varjofinlandian* tekijää erottavat heistä vain ne mittasuhteet, jotka hän – tekisi mieleni sanoa taiteellisen pakkomielisesti – pidättäytymiselleen ja vetäytymiselleen antaa ja joiden tuloksena teoksessa tosiaan syntyy *uutta*, vähän samalla tavalla kuin tunnetun suomalaisen mieskuoro Huutajien esityksissä: jotakin jota ei ole koskaan ennen kuultu ja jota ei kenties ole ennen tätä ollut olemassakaan.

Varjofinlandian poeettiseen herätetaustaan on luettava koko pitkä ”löydetyn” taiteen perinne, dadaistien, surrealistien ja muiden kollaasikokeilut, sekä ajallisesti lähempää ns. language-runouden piirissä kehitelty, perinteistä kerronnallisuutta kyseenalaistava ”New Sentence” -kirjoitus (ennen kaikkea Ron Sillimanin teokset

kuten *Sunset Debris* ja *Tjanting* sekä Lyn Hejinianin *My Life*). Melkein kaikista edeltäjistään se tuntuisi poikkeavan kiistattomassa dokumentaarisuudessaan: se on *yksi* kuva suomalaisesta ahdistuksesta AD 2005 ja viestintärakenteiden mullistuksesta nimeltä internet. Karri Kokko itse julkaisi edellisen runoteoksensa *UnoBoy* vuonna 1982. poEsia on ylpeä voidessaan tarjota kanavan luovalla ja omintakeisella tavalla sanaan suhtautuvan taiteilijan työn jatkumiselle.

Leevi Lehto

"Voi elämä. Elämäni on absoluuttisen tylsää juuri nyt.
Takapihan nurmikkokin vihertää jotenkin apeasti.
Aamusta asti on sataa tihuttanut ja koko maailma on harmaa.
Itken ja luen, ja kirjoitan, ja itken ja kirjoitan."

Varjofinlandia on kollaasi.
Varjofinlandia on netistä.
Varjofinlandia on runoutta.
Varjofinlandia on proosaa.
Varjofinlandialla on monta ja yksi puhujaa.
Varjofinlandia soi ja sen soitto on suruista tehty.

KARRI KOKKO on syntynyt 1955 ja asuu Helsingissä. Hänen esikoiskokoelmansa *UnoBoy* (WSOY) ilmestyi 1982 ja hän ylläpitää blogia nimeltä Muisti|kirja osoitteessa <http://karrikokko.blogspot.com>.

poEsia on Runoyhdistys Nihil Interitin ja Kirja kerrallaan -kustantamon kirjasarja, jonka teokset ilmestyvät sekä Internetissä että book on demand -kirjoina.

ISBN 952-480-010-1
<http://tuli-savu.nihil.fi./poesia/kokko>
<http://kirja.lasipalatsi.fi>

